וכיון שנתפייסו חזרו לקדושתן ואסורין בכדבר של תוכה העיר. שכשם שיש לרבים בה מפני שתין לתגבי עיר לחברת חלק בהן כשם שיכולין למכרן ז' מודני העיר במעמד תגבי העיר והוו להו בשותפין שלוקחין זה מן זה: והרתיבה. שמוכחין עליה ספר תורה לקרות והספרים שקורין בהן: והכותב חלקו לגבאי. מפרש בגמרא דה"ק מה תקנתן יכתבו חלקן לגבאי דבהכי עדי דהמי עתן לתחר מקום מתנה והלה מוחר בה: שהכותב לגבאי אין צריך לומר. שמוד שכתב לו שכר מתנה קנה תע"פ שלא זכה לחם בשבילו מקום דיפה כח הגבאי: ולא דברו בגבאי אלא בהווה. שאין לחם שמוך להקנות לאחר אמחר דמספקי שמא יאמרו עליו ולפיכך הנו לכתוב לגבאי שאין דרכו להחזר אחר הכריות וקשה לי לרבנן דאמרי לחמר זה ואחד זה צריכין לומר לזכות אם כן מאי קמ"ל מתני' הא תנן לה תרי זמני טעון לאחר מקום מתנה והלה מוחר בה בשלמת לרבי יהודה קא משמע לן דאין צריך לומר לזכות אלא לרבנן מאי קמ"ל ומלאה בגיטי דקמ"ל דאע"ג דאין הלה מסתלק ממה שאמן שעדיין משמתם בגיטיכ"ע כשהחילה אבי לא היתה מיחת הערמה בעלמת היה ואסור ומתני' דקתני ואסורין בדבר של אותה העיר ולא היה רבי יעקב בן אלעזר מלי למימר הכי ולא רבי לוניזר בן יעקב דאמר לעיל דבית הכנסת כאחר אחין בה דין חלוקה דמי היכך כיון לחפסיקת הילכתא לעיל כר' אלעזר בן יעקב דיחת למתני'. ויש לחמוה על הרמב"ם ז"ל שפסק כפ"ו מהלכות נדרים (הל' ד ה"ו) כרבי אלעזר בן יעקב ופסק נמי למתני' וכבר השיגו הרמב"ן ז"ל בהלכותיו היכי מוכי שהרית לבי תרי: המודר הנאה מחבירו וכו'. כך מתני' תנן לה בפירקין לעיל (דף מג:) ולח קתני כאן חלח כשבול דבר שנחמדה בה שאם הוכית סופו על תחלתו הערמה הוי ואסור: והיה מציח לח בו. מדיר היה מציח לח בו: כל מתנה שאינה שאם הקדישה חינה מקודשת חינה מתנה. כלומר דחיי חינה מקודשת כלל חינה מתנה על מנת להחזיר שמא הקדישה מתנה ולח קתני כלום כדי שיהח מוכח מתנה שחינה שאם הקדישה חינה מקודשת ומלחמיהן בפ"ק יש נוחלין (ג"ב קלח:) דעל מנח שחחזילהו לי הקדישו חיט קדום דחיי ליה קלחר לחמר ליה שחי שחם הקדישה חינה מתנה זו של בית חורון חפי' לעשותה חינה שלא מחכוון להקנחתה לו כלל חלח שחקדיש על מנח כדי שיהח לבני חורה מוכח כה והיינו דיעמח דחמרי דקחני כל מתנה שחינה שאם הקדישה חינה מקודשת וכו' ולח קחני כל מתנה שחם הקדישה חינה מקודשת וכו' משום דחמרי הכי קחמר כל מתנה שחינה כלום כזו שהיח בהערמה שאם הקדישה חינה מקודשת חינה מתנה והכי חיחח בירושלמי רבי ירמיה בעי וכי חין לחדם נוחן מתנה על מנח שלח יקדישנה כיני מחניחח כל מתנה שהיח בהערמה שחינה שאם הקדישה חהח מקודשת חינה מתנה: גמ' ומה מקמן. שלח יהו לסורין: מעשה לסחור. לח לסחור ממש קחמר הכחח שחני דחמר ליה "והיכן לפניך" שלח הכי פירוש כיון דמעיקרח חגח שרי כיני מייחי עובדח דחסור לחורמיה דחגח למיחני מעשה לסיועיה למאי דחגח ברישח: ואם הוכית סופו על תחלתו. שכוכית סוף דבריו על תחלתן שחין שלח הערמה וכגון מתנה בית חורון דחסיק למילחיה וחמר "והיכן לפניך" לכל כל שלח חמר בפירוש חע"פ שבעמן מוכית בעלמח דלח יהיב ליה שלח כי היכי דליהחכי מודר חפ"ה היח מתנה: לא שנו שלח חמר ליה דחמר רבח ליה. כלומר חפי' חמר ליה "והיכן לפניך" דהוי חתנח גמור לכל ל"ע "ויבח חבח" לחתני' גמור שחמר מיהו כחב הרשב"ם ז"ל דלרוקח כשחמר כן בשעת מתנה לכל לחחר מכן לח כיון דבשעת מתנה לח חמר מידי לכל הרי רבינו משה בר מיימון ז"ל כחב (בפ"ו מהל' נדרים הל' טו) דלפי' לחחר שעה חסור ולחיה מתנה: והוה

ובגיטי הכנסת. יש לדקדק לכחוחה מפני מה לחחר מתנה גמורה לחחר: שלח חמר לו כריה ולח חמר לו כריה. כמו מחלר לרבי מלישחל מכר ברי ברבינו משה בר מיימון ז"ל כחב (בפ"ו מהל' נדרים הל' טו) דלפי' לחחר שעה חסור ולחיה מתנה: להוה

הגהות הב"ח (ב) בפשוטה וחחר כותב להדיוט שכבוחה לגבות מן לקוח וכיוצח בזה נהדיוט מחקה: (ב) שם כמחנה שיש לבו מודר סיפא וכו' ושמודר נהנוים לך במחנה וחין לפניך בלח וכו' חמר לו שם שני וכו' חמר לו נחתי לח שני וכו' חמר לו לח נחתי לי חת שלך: (ג) שם חלני כיכחבו (חמרו הכמים וכו' היינו מחנה) חפ"מ וכ"כ ס"ם וכשנחת בדבר לפני הכמים חמרו כל מחנה שחינה שאם הקדישה חינה מקודשת חינה מחנה: (ד) נמ' חמר ליה "והיכן לפניך" וכו' כלומר חפי' חמר ליה "והיכן לפניך" וכו' וכן נמי דמעמח דכיכי חמר ליה "והיכן לפניך" וכו' וכן נחנים לך וחם כדעתך שיגח מלוה לו ע"מ חמר וכו' מילוק יש וחין לפניך בין וכו' כמחן דחמר וחין לפניך: וכו' דמעמח דכיכי חמר ליה וחין נחנים לך וחם כדעתך שיגח מלוה לו ע"מ חמר וכו' מילוק יש וחין לפניך בין וכו' כמחן דחמר וחין לפניך:

ואסורין בדבר של אותה העיר. שכשם שיש לרבים בה מפני שתין לתגבי עיר לחברת חלק בהן כשם שיכולין למכרן ז' מודני העיר במעמד תגבי העיר והוו להו בשותפין שלוקחין זה מן זה: והרתיבה. שמוכחין עליה ספר תורה לקרות והספרים שקורין בהן: והכותב חלקו לגבאי. מפרש בגמרא דה"ק מה תקנתן יכתבו חלקן לגבאי דבהכי עדי דהמי עתן לתחר מקום מתנה והלה מוחר בה: שהכותב לגבאי אין צריך לומר. שמוד שכתב לו שכר מתנה קנה תע"פ שלא זכה לחם בשבילו מקום דיפה כח הגבאי: ולא דברו בגבאי אלא בהווה. שאין לחם שמוך להקנות לאחר אמחר דמספקי שמא יאמרו עליו ולפיכך הנו לכתוב לגבאי שאין דרכו להחזר אחר הכריות וקשה לי לרבנן דאמרי לחמר זה ואחד זה צריכין לומר לזכות אם כן מאי קמ"ל מתני' הא תנן לה תרי זמני טעון לאחר מקום מתנה והלה מוחר בה בשלמת לרבי יהודה קא משמע לן דאין צריך לומר לזכות אלא לרבנן מאי קמ"ל ומלאה בגיטי דקמ"ל דאע"ג דאין הלה מסתלק ממה שאמן שעדיין משמתם בגיטיכ"ע כשהחילה אבי לא היתה מיחת הערמה בעלמת היה ואסור ומתני' דקתני ואסורין בדבר של אותה העיר ולא היה רבי יעקב בן אלעזר מלי למימר הכי ולא רבי לוניזר בן יעקב דאמר לעיל דבית הכנסת כאחר אחין בה דין חלוקה דמי היכך כיון לחפסיקת הילכתא לעיל כר' אלעזר בן יעקב דיחת למתני'. ויש לחמוה על הרמב"ם ז"ל שפסק כפ"ו מהלכות נדרים (הל' ד ה"ו) כרבי אלעזר בן יעקב ופסק נמי למתני' וכבר השיגו הרמב"ן ז"ל בהלכותיו היכי מוכי שהרית לבי תרי: המודר הנאה מחבירו וכו'. כך מתני' תנן לה בפירקין לעיל (דף מג:) ולח קתני כאן חלח כשבול דבר שנחמדה בה שאם הוכית סופו על תחלתו הערמה הוי ואסור: והיה מציח לח בו. מדיר היה מציח לח בו: כל מתנה שאינה שאם הקדישה חינה מקודשת חינה מתנה. כלומר דחיי חינה מקודשת כלל חינה מתנה על מנח להחזיר שמא הקדישה מתנה ולח קתני כלום כדי שיהח מוכח מתנה שחינה שאם הקדישה חינה מקודשת ומלחמיהן בפ"ק יש נוחלין (ג"ב קלח:) דעל מנח שחחזילהו לי הקדישו חיט קדום דחיי ליה קלחר לחמר ליה שחי שחם הקדישה חינה מתנה זו של בית חורון חפי' לעשותה חינה שלא מחכוון להקנחתה לו כלל חלח שחקדיש על מנח כדי שיהח לבני חורה מוכח כה והיינו דיעמח דחמרי דקחני כל מתנה שחינה שאם הקדישה חינה מקודשת חינה מתנה ולח קחני כל מתנה שחם הקדישה חינה מקודשת וכו' משום דחמרי הכי קחמר כל מתנה שחינה כלום כזו שהיח בהערמה שאם הקדישה חינה מקודשת חינה מתנה והכי חיחח בירושלמי רבי ירמיה בעי וכי חין לחדם נוחן מתנה על מנח שלח יקדישנה כיני מחניחח כל מתנה שהיח בהערמה שחינה שאם הקדישה חהח מקודשת חינה מתנה: גמ' ומה מקמן. שלח יהו לסורין: מעשה לסחור. לח לסחור ממש קחמר הכחח שחני דחמר ליה "והיכן לפניך" שלח הכי פירוש כיון דמעיקרח חגח שרי כיני מייחי עובדח דחסור לחורמיה דחגח למיחני מעשה לסיועיה למאי דחגח ברישח: ואם הוכית סופו על תחלתו. שכוכית סוף דבריו על תחלתן שחין שלח הערמה וכגון מתנה בית חורון דחסיק למילחיה וחמר "והיכן לפניך" לכל כל שלח חמר בפירוש חע"פ שבעמן מוכית בעלמח דלח יהיב ליה שלח כי היכי דליהחכי מודר חפ"ה היח מתנה: לא שנו שלח חמר ליה דחמר רבח ליה. כלומר חפי' ח